

Motto: Nemluvte za jízdy s řidičem! Obzvláště pak, všimnete-li si, že usnul...

Negor Nihilus

PROLOG

Redakce týdeníku Slinty a bláboly všehomíra nedávno zveřejnila údajně poslední interview s Bohem, těsně před jeho záhadným zmizením. Rozhovor poskytl Bůh redaktorce Larisse Spiridonové. Redaktorka i Bůh se vzdali honoráře za rozhovor ve prospěch nadace „kašpárek“, která si kladla za cíl odškodnění zavařenin a točených pardálů, poškozených trvalými následky mimořádných potratů na trati. Celé interview není redakčně kráceno strouhankou v hlavě pilin.

LS: „Domníváte se, že údajná neadaptabilita rákosky stočené do klubka v lůně služebního vozu může, za jistých okolností, nepříznivě ovlivnit ovulaci kvasného procesu celuloиду? A pokud ano, krmelec nebo kotrmelec?“

B: „Paní redaktorko, snad jedině vaše nečinně přihlížející mládí, případně knuta armageddonu částečně visící na háku z vaší hypofýzy, může omluvit vaše trestuhodné neakceptování metastázujícího operu ametystu, nevhodně umístěného pod polštářem, který by umožnil jinak hladký průběh řezání zataček dýmějovému moru.“

LS: „Jistě, to uznávám, ale naše čtenáře by myslím spíše zajímalo, jaký je váš názor na tolik kontroverzní casu jágrových epištol Korintským, případně jak nahlížíte na mediální prezentaci neočekávaného angažmá bučku hovadosaura na pitevním stole nemocného kabaretu.“

B: „My se osobně budeme zasazovat o plošný zákaz zpívaného recitativu ‚ej uchněm‘ Burlaků na Volze, a to alespoň ve dnech pracovního klidu. Vede nás k tomupřesvědčení, že Burlaci v těch svých onucích dupou přinejmenším jako Deinotherium, čímž se z jeseterů původně I. jakosti v důsledku spánkového deficitu stávají jeseteři II., či dokonce III. jakosti, v horším případě kaviároví šneci. V důsledku toho pak míváme obrovské sucho na půdách žízně nedovřených vrat.“

LS: „Jaká je tedy vaše osobní vize budoucnosti destilace pyjů a jejich vzájemně na sebepůsobícího piedestalu antagonismu ontologie traumat dětství sériového vraha?“

B: „Osobně se nedomnívám, že někdy v budoucnu najdou průvan, fusak a rýžový nákyt společného jmenovatele. Jejich tváře mají nedostatek pokru, navíc jim prší hrách do krku, jak jste si ráčila všimnout. Jak moudře parafrázuje uzená matrjoška: ‚Tam kde ocet utopen v prachu jen tupě na oltář zírá, tam přes koště zurčící potok nikdy nedoklopýtne.“

LS: „Doufáme jen, společně s našimi čtenáři, že nechystáte zas nějaký rej masek nebo zásmažku!? To by se semišovými vaječníkům ty jejich bábovky mohly začít podobat karafiátům. Domnívám se, že strach z hnojení a vědění jen nahrává kartelům tasemnic v říji.“

B: „Máte pravdu, jsou jak pijavice pod jezy, číhající kdy mrtví potápěči vyplavou nad čárku pěny. Inu ponechme tedy slonům jejich přirozenou sentimentalitu. Drobné

si nechte! Vyměňme jim raději ty jejich dupačky za tretry, ať si klidně dupou do slizu prken ve větru mozkových příhod.“

LS: „Takže jestli vám dobře rozumím, nepřímou či rovnou hodláte zout toulavým botám paruky poseté šedou kůrou jaterních skvrn sršňů? Kdo ale potom vězí v hladomorně ušního výplachu cypřiše, který zapálil omylem ledoborec kravatou shnilých brambor?“

B: „Jak vidno, vaše dezinterpretace dvoufázového tréninku lesních deodorantů by dokázala zmást i slunovrat oděný do županu, na němž si vyšité kuře pochutnává na čokoládě a jazykem přede na jehlovém podpatku hlavolamu. Jenže jak na potvoru rybám smrdí ponožky na celé moře i po vyprání, takže vám radím paní redaktorko, aby jste neprodleně vrátila maliny do časů anděla smrti!“

LS: „Dovolte mi prosím ještě poslední otázku,“ zaprosila Larissa: „Za A nebo za B?“

B: „Špatně vydezinfikovaná historie, trůny z rosolu, nebo šproty zaseknuté v trychtýři....“ odpověděl jí Bůh.

ARBEIT MACHT FREI

Z hlediska neodvratně se plížící éry globalizace vesmíru se takzvané Lidstvo jevílo být jakousi velkokapacitní šlechtitelskou stanicí, určenou k velkovýrobě krmiva (šlichty) pro jiné, dost možná ještě víc nenažrané bytosti. Jiná, poněkud odvážnější teorie tvrdí, že Bůh během mimořádně náročného procesu tvorby vesmíru následně shledal, že některé jeho výtvořiny úspěšně předstírají, že právě jen ony jsou těmi pravými psychickými automatismy. Nakonec musel autor vesmíru chtě nechtě konstatovat, že tyto automatismy ani v nejmenším nedosahují požadovaných uměleckých hodnot a ponechat je napospas vlastnímu osudu. Jednalo se o jakési boží zmetky, které končily jako odpad plující zvolna vesmírem, než se definitivně usadily na tehdy ještě plonkovní planetě Zemi, kde se začaly mezi sebou neprodleně množit. Takto alespoň na malou chvíli unikly před pářátem globální recyklace vesmírného směšného (směsného) odpadu. Tihle „god's bastards“ sezarputile domnívali, že jsou jakýmsi božím zrcadlem či co., „Jaká to zpupnost a domýšlivost, když si pouhý zbloudilý kosmický odpad (space trash), či pomyje všehomíra troufají, byť jen pomyslet, že byly stvořeny k obrazu samotného stvořitele!“

Tato myšlenka byla zaznamenána proslulým theofyzikem a kryptohistorikem Theobaldem Oplzlým při sepisování jeho učeného traktátu o prehistorii kosmu s příznačným názvem: „Co bylo dřív- hovno nebo prdel“? Nutno říci, že měl naprosto pravdu... Ostatně jeho dílo se vydává v obrovských nákladech dodnes. Momentálně se tento významný a zatím nedocenený myslitel podle nikým neověřených zpráv zabývá psaním dalšího, podobně koncipovaného traktátu s názvem: „Co bylo dřív- chrchl nebo tubera“? Bylo vysoce nepravděpodobné, že by Bůh měl vůbec kdy v úmyslu tvořit vesmír a věci v něm vegetující k obrazu svému! To tedy rozhodně ne! Imperativem „NE“, nechť je v tomto bodě naší knihy vyjádřena jakási „absolutní hodnota celkové nechuti Boha cokoliv tvořit“!!! Nicméně v prvních okamžicích uvědomění si sebe sama, a zároveň i oné příznačné neexistence čehokoliv kolem, resp. nebytí ničeho, Bůh chtě nechtě musel připustit, že jeho přítomnost ZDE, tedy vlastně NIKDE, je v konečném důsledku jen tĕkavou a negativní konotací jakéhosi inkohherentního faktu, který zcela logicky a do důsledku snižuje jeho (Boží) význam a oprávněnost jeho bytí trvale k hodnotám blízkým se absolutní nule! V tomto prvním záchytném bodě, jakémsi prapočátku unikátního procesu tvorby vesmíru, můžeme zaznamenat plížící se příznaky jeho pozdějších masivních depresí. Odhalení esenciální skutečnosti, že je ZDE, de facto vlastně NIKDE úplně sám, včetně několika neúspěšných pokusů o sebevraždu, završilo tak zřejmě první etapu vývoje jeho osobnosti, charakterizovanou vesměs traumatickými pocity nudy, beznaděje a zmaru. „Baf, baf!“, bafala na něho kařdičký boží den samota a nesmrtelnost, až se sám sebe lekal. Na základě znalosti těchto faktů, tak máme možnost s konečnou platností vyvrátit léta hlásanou teorii o tom, že „Na počátku všeho bylo slovo“. Zároveň se sama vnucuje zbrusunová teorie, že totiž na počátku všeho bylo baf a velká nuda! Díky této nově objevené teorii můžeme s poměrně nemalou dávkou jistoty tvrdit, že se valná většina tehdejších božích volnočasových aktivit sestávala z nudy a lekání. Přibližně do onoho nečasu se datuje první tzv. zázrak, kterým se stalo samovolné zjevení hesla „Arbeit Macht Frei“ (heslo se

skutečně zjevilo samo, bez zjevné příčiny a bez cizího zavinění), kteréžto motto pak rapidně urychlilo zdravý vývoj pozdně raného „Nic“, těsně před zamýšlenou pásovou výrobou vesmíru.

Jednoho dne, přibližně v 11.55 se Bůh již od božího rána tak obludně nudil a lekal, až si definitivně uvědomil latentní validitu hesla „práce osvobozuje“ a konečně začal tvořit Vesmír. Ostatně bylo za pět dvanáct. Nemá cenu popisovat na tak malém prostoru, který máme k dispozici, celý upocený a složitý proces výroby vesmíru. Jedno je však zcela jisté! Bůh se vrhnul do práce se vší vervou, objevujíc v sobě postupně obrovské a nevyčerpatelné zásoby kreativity. Nemohlo býti žádných pochyb o tom, že by byl někým či něčím ovlivňován, či dokonce inspirován, z důvodů již zmiňované neexistence čehokoliv kolem něho. Základním stavebním materiálem vesmíru se tak zřejmě staly iproniazid, pásy, imipramin, máslo, prozac, nějaké ty dráty a přibližně 5 kilogramů brambor. Z pohledu dnešních uměleckých forem se zjevně (zevně) jednalo o jakousi psychoautomatickou, sadomasochisticky laděnou grotesku s prvky atopicky exéplární sociopatické nonverbální futurologostické fantasmagorie. Byl neustále bičován svědomím, ledabyly držným v jeho půlkách, poháněn smyšlenkou o osvobozujícím a blahodárném účinku práce na jeho tolik strádajícího ducha, obnažujíc až na dřevě onu později tolik celebrouvanou tezi o tom, že se kdokoliv může stát umělcem. Nejprve však musela být hlava umělce (v našem případě Boha) dokonale vyčištěna (nejlépe plegomazinem, zeazinem nebo pazourkem) a zbavena tak všeho sajrajtu, plevele, musoru, haraburdí, mozku a podobných škodlivin! Boží mysl byla dokonale vyprázdněna jak letní kino v Omjakonu ve svazové republice Sacha. Můžeme se dnes opravdu dohadovat, zda-li jako vedlejší produkt onoho slavného očištění procesu boží tykve nevzniklo náhodou Lidstvo. Bůh se svépomoci uvedl do stavu, kterému dnes říkáme „trans“ a čekal.

„Však ono to přijde,“ řval jak na lesy, kašlaje na to, že lesy a tudíž ani houby v nich nejsou zatím na pořadu dne. A pak to najednou přišlo, zčistajasna ibez hub.

Uragány myšlenek, teratucty teorií, hektosáhy tezí a hypotéz, megavěrtely galaxií, v nich gigalokty sluncí, kilokopy kolem nich poslušně obíhající planet, měsíců, menzes, záchodový papír, tužky, travex, viry, krámy, mononukleóza, kostely, flašinet, ptačí chřipka, chipsy, rýma, rýmy, hřeby, houby, ocet, pera, skřipce, řemeny, Gartčík, dávivý kašel, paratyfus, sádlo, AIDS, Škoda 1000MB, táhla, chronická netáhla, kamna, kolomaz, trychloretylén, benzodiazepam, cyklostár a elektricky vyhřívané bačkory. To vše bylo stvořeno během jediné nanosekundy, dokonce i bez namáčení! Bůh ví, kolik dalších vesmírů, galaxií a podobných hovadin by ještě Bůh stvořil, kdyby mu jeho budík neoznámil, že je čas si vzít prášky. On sám pak, vida co kolem sebe natropil, začal se radostně plácát do kolen a křepčít jak malé parchantě. Nejvíce ze všeho se mu líbily vyhřívané bačkory a ptačí chřipka. V pauzách, kdy přívaly psychických automatismů začínaly řádnout jak stolice papeže, vypomáhal si rafinovaným způsobem. První slovo začínající na L, které se mu vybavilo v jeho kebuli hned bezodkladně stvořil. Byla to hlína a kůlna, jak na pažitu tak i namlatě. Takto ani nebylo možno pozorovat, že by jeho tvůrčí proces výrazně stagnoval, či dokonce slábnul. Bylo to jako hra na kočku a na myš. Bůh byl kočka a písmenko L bylo myš. Smál se a předl jako kotě mezi zprávami a vrahem v poli. Cpal se u toho